Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

zo 17. januára 2013*

„Ochrana spotrebiteľa — Nekalé obchodné praktiky podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu — Právna úprava členského štátu upravujúca predchádzajúce povolenie na oznámenie zliav“

Vo veci C-206/11,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Oberster Gerichtshof (Rakúsko) z 12. apríla 2011 a doručený Súdnemu dvoru 2. mája 2011, ktorý súvisí s konaním:

**Georg Köck**

proti

**Schutzverband gegen unlauteren Wettbewerb,**

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory A. Tizzano, sudcovia M. Ilešič, E. Levits, J.-J. Kasel a M. Safjan (spravodajca),

generálna advokátka: V. Trstenjak,

tajomník: M. Ferreira, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 21. júna 2012,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— G. Köck, v zastúpení: E. Kroker, Rechtsanwalt,

— Schutzverband gegen unlauteren Wettbewerb, v zastúpení: M. Prunbauer, Rechtsanwältin,

— rakúska vláda, v zastúpení: A. Posch a G. Kunnert, splnomocnení zástupcovia,

— belgická vláda, v zastúpení: T. Materne a J.-C. Halleux, splnomocnení zástupcovia,

— Európska komisia, v zastúpení: M. Owsiany-Hornung a S. Grünheid, splnomocnené zástupkyne,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 6. septembra 2012,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: nemčina.

## Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 3 ods. 1 a článku 5 ods. 5 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES z 11. mája 2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu, a ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 84/450/EHS, smernice Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 („smernica o nekalých obchodných praktikách“) (Ú. v. EÚ L 149, s. 22, ďalej len „smernica“).

2 Tento návrh bol predložený v rámci sporu medzi G. Köckom a Schutzverband gegen unlauteren Wettbewerb (spolok na ochranu proti nekalej súťaži), ktorého predmetom je oznámenie žalobcu vo veci samej o „úplnom výpredaji“ svojich výrobkov a zliav s ním spojených, ktoré žalobca uskutočnil bez potrebného predchádzajúceho správneho povolenia.

### Právny rámec

*Právo Únie*

3 Odôvodnenia 8 a 17 smernice znejú:

„(8) Táto smernica priamo ochraňuje ekonomické záujmy spotrebiteľov pred nekalými obchodnými praktikami podnikateľov voči spotrebiteľom. Tým taktiež nepriamo ochraňuje oprávnených podnikateľov pred ich konkurentmi, ktorí sa neriadia pravidlami tejto smernice, a tak zabezpečuje poctivú hospodársku súťaž v oblastiach ňou upravených. …

…

(17) Je žiaduce, aby tie obchodné praktiky, ktoré sú za každých okolností nekalé, boli identifikované, aby sa poskytla väčšia právna istota. Príloha I preto obsahuje úplný výpočet všetkých týchto praktík. Toto sú jediné obchodné praktiky, ktoré môžu byť považované za nekalé bez toho, aby boli jednotlivo posudzované podľa ustanovení článkov 5 až 9. Tento výpočet môže byť upravený len novelizáciou tejto smernice.“

4 Článok 1 smernice stanovuje:

„Účelom tejto smernice je prispieť k riadnemu fungovaniu vnútorného trhu a dosiahnuť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľa aproximáciou zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov o nekalých obchodných praktikách poškodzujúcich ekonomické záujmy spotrebiteľov.“

5 Článok 2 smernice znie:

„Na účely tejto smernice:

…

d) ‚obchodné praktiky podnikateľov voči spotrebiteľom‘ (ďalej tiež ‚obchodné praktiky‘) sú akékoľvek konanie, opomenutie, spôsob správania alebo vyjadrenie, obchodná komunikácia vrátane reklamy a marketingu obchodníka, priamo spojené s podporou, predajom alebo dodávkou produktu spotrebiteľom;

e) ‚podstatné narušenie ekonomického správania spotrebiteľa' je využitie obchodnej praktiky na značné narušenie schopnosti spotrebiteľa urobiť kvalifikované rozhodnutie, čo spôsobí, že spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil;

…

k) ‚rozhodnutie o obchodnej transakcii' je akékoľvek rozhodnutie spotrebiteľa o tom, či, ako a za akých podmienok produkt kúpi, vykoná zaň platbu vcelku alebo v častiach, ponechá si ho alebo s ním bude ďalej nakladať alebo uplatní zmluvné právo vo vzťahu k produktu bez ohľadu na to, či sa spotrebiteľ rozhodne konať alebo zdržať sa konania;

…"

6 Článok 3 smernice znie:

„1. Táto smernica sa uplatňuje na nekalé obchodné praktiky podnikateľov voči spotrebiteľom tak, ako sú ustanovené v článku 5, pred, počas a po uskutočnení obchodnej transakcie vo vzťahu k produktu.

2. Táto smernica sa nedotýka zmluvného práva, a najmä pravidiel o platnosti, uzavieraní alebo účinkoch zmluvy.

…"

7 Článok 5 smernice uvádza:

„1. Nekalé obchodné praktiky sú zakázané.

2. Obchodná praktika je nekalá, ak:

a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti

a

b) podstatne narušuje alebo je spôsobilá podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k produktu, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov.

3. Obchodné praktiky, ktoré sú spôsobilé podstatne narušiť ekonomické správanie iba jasne identifikovateľnej skupiny spotrebiteľov, ktorí sú obzvlášť zraniteľní touto praktikou alebo základným produktom z dôvodu ich duševnej poruchy alebo fyzickej vady, veku alebo dôverčivosti spôsobom, ktorý môže obchodník rozumne predpokladať, sa posudzujú z pohľadu priemerného člena tejto skupiny. Tým nie sú dotknuté bežné a oprávnené reklamné praktiky, akými sú zveličujúce vyhlásenia alebo vyhlásenia, ktoré nie sú mienené doslovne.

4. Za nekalé obchodné praktiky sa považujú najmä tie, ktoré:

a) sú klamlivé v zmysle článkov 6 a 7,

alebo

b) sú agresívne v zmysle článkov 8 a 9.

5. Príloha I obsahuje výpočet tých obchodných praktík, ktoré sa za každých okolností považujú za nekalé. Ten istý jediný výpočet sa uplatňuje vo všetkých členských štátoch a môže byť upravený iba novelizáciou tejto smernice.“

8 Článok 11 smernice stanovuje:

„1. Členské štáty zabezpečia existenciu vhodných a účinných prostriedkov na boj proti nekalým obchodným praktikám s cieľom vynútiť súlad s ustanoveniami tejto smernice v záujme spotrebiteľov.

Tieto prostriedky zahŕňajú ustanovenia právnych predpisov, ktoré umožnia osobám alebo organizáciám, ktoré majú podľa vnútroštátnych právnych predpisov oprávnený záujem na boji proti nekalým obchodným praktikám, vrátane účastníkov hospodárskej súťaže:

a) podať na súde žalobu proti takejto nekalej obchodnej praktike

a/alebo

b) napadnúť takú nekalú obchodnú praktiku na správnom orgáne, ktorý je príslušný rozhodovať o sťažnostiach alebo dať podnet na začatie príslušného konania na súde.

Je na každom členskom štáte, aby rozhodol o tom, ktorá z týchto možností bude k dispozícii a či budú súdy alebo správne orgány oprávnené požadovať, aby boli najprv vyčerpané iné dostupné prostriedky na vybavovanie sťažností… Tieto možnosti musia byť k dispozícii bez ohľadu na to, či sú poškodení spotrebitelia na území toho členského štátu, kde má sídlo obchodník, alebo v inom členskom štáte.

…

2. Na základe ustanovení uvedených v odseku 1 zveria členské štáty súdom alebo správnym orgánom právomoci, ktoré ich v prípadoch, ktoré považujú za nevyhnutné, a so zreteľom na všetky dotknuté záujmy, najmä verejný záujem, oprávňujú na to, aby:

a) nariadili zastavenie nekalých obchodných praktík alebo začali príslušné konanie na súde, ktorým sa prikáže ich zastavenie,

alebo

b) ak nekalá obchodná praktika nebola doposiaľ vykonaná, ale jej vykonanie bezprostredne hrozí, zakázali takúto praktiku alebo začali príslušné konanie smerujúce k jej zákazu,

a to aj bez dôkazu o skutočnej strate či škode alebo úmyslu, či nedbanlivosti na strane obchodníka.

Členské štáty ďalej stanovia, že opatrenia uvedené v prvom pododseku môžu byť prijaté v skrátenom konaní ako:

— predbežné opatrenia

alebo

— konečné opatrenia,

pričom každý členský štát sám rozhodne, ktorú z týchto dvoch možností zvolí.

Okrem toho členské štáty môžu preniesť na súdy alebo správne orgány právomoci, ktoré ich oprávňujú, aby na účely odstránenia pretrvávajúcich vplyvov nekalých obchodných praktík, ktorých zastavenie bolo nariadené konečným rozhodnutím, mohli:

a) vyžadovať zverejnenie tohto rozhodnutia v plnom alebo skrátenom znení a vo forme, ktorú považujú za náležitú;

b) vyžadovať okrem toho zverejnenie opravného vyhlásenia.

3. Správne orgány uvedené v odseku 1 musia:

a) byť vytvorené tak, aby nevznikali pochybnosti o ich nestrannosti;

b) mať pri rozhodovaní o sťažnostiach dostatočné právomoci na to, aby mohli účinne kontrolovať a vynucovať dodržiavanie svojich rozhodnutí;

c) svoje rozhodnutia odôvodňovať.

Ak sú právomoci uvedené v odseku 2 vykonávané výlučne správnym orgánom, musí byť jeho rozhodnutie vždy odôvodnené. V tomto prípade sa musia ďalej prijať ustanovenia o postupoch, prostredníctvom ktorých môže byť predmetom súdneho preskúmania nesprávny alebo neodôvodnený výkon právomocí správnym orgánom, alebo nesprávne či neodôvodnené zanedbanie výkonu uvedených právomocí.“

9 Článok 13 smernice znie:

„Členské štáty stanovia sankcie za porušenie vnútroštátnych predpisov prijatých na základe tejto smernice a prijmú všetky nevyhnutné opatrenia na zabezpečenie ich vynútiteľnosti. Tieto sankcie musia byť účinné, primerané a odradzujúce.“

10 Príloha I smernice vymenúva obchodné praktiky, ktoré sa za každých okolností považujú za nekalé, pričom sa odvoláva najmä na nasledujúce praktiky:

„…

4. Tvrdenie, že obchodník (vrátane jeho obchodných praktík) alebo produkt bol schválený, potvrdený alebo povolený orgánom verejnej moci alebo súkromným subjektom, pričom tomu tak nie je, alebo takéto tvrdenie bez toho, že by produkt spĺňal podmienky schválenia, potvrdenia alebo povolenia.

…

7. Nepravdivé vyhlásenie, že produkt bude k dispozícii iba veľmi obmedzený čas alebo že bude k dispozícii za špecifických podmienok iba veľmi obmedzený čas, s cieľom vyvolať okamžité rozhodnutie a znemožniť spotrebiteľom, aby mali dostatočnú príležitosť alebo čas na kvalifikovanú voľbu.

…

15. Tvrdenie obchodníka, že sa chystá skončiť svoju činnosť alebo premiestniť svoju prevádzkareň, pričom tomu tak nie je.

…“

*Rakúske právo*

11 V súlade s § 33a zákona o nekalej súťaži (Gesetz gegen den unlauteren Wettbewerb) v znení uplatniteľnom na konanie vo veci samej (ďalej len „UWG“):

„(1) Pod vyhlásením výpredaja v zmysle tohto spolkového zákona sa rozumejú všetky verejné oznamy alebo oznámenia určené väčšiemu okruhu osôb, z ktorých možno vyvodzovať zámer urýchlene predať v maloobchode výrobky vo väčších množstvách a ktoré môžu súčasne vyvolať dojem, že podnikateľ je mimoriadnymi okolnosťami prinútený výrobky urýchlene predať a preto tieto výrobky ponúka za obzvlášť výhodných podmienok alebo za obzvlášť zvýhodnené ceny. …

(2) Ustanovenia § 33a až § 33e sa však nevzťahujú na oznamy a oznámenia týkajúce sa sezónnych výpredajov, sezónnych likvidačných výpredajov, inventárnych a podobných výpredajov a na v určitom odvetví a v určitej ročnej dobe všeobecne bežné osobitné predaje (napríklad ‚Weiße Woche‘, ‚Mantelwoche‘).

(3) Ustanovenia bodu 7 prílohy tohto zákona zostávajú nedotknuté.“

12 Bod 7 prílohy tohto zákona bez zmeny preberá bod 7 prílohy I smernice.

13 § 33b UWG znie:

„Vyhlásiť výpredaj je prípustné len so súhlasom okresného správneho orgánu, ktorý je miestne príslušný podľa miesta uskutočnenia výpredaja. Žiadosť o povolenie výpredaja sa podáva písomne a musí obsahovať tieto údaje:

1. množstvo, druh a predajnú hodnotu výrobkov, ktoré majú byť predané;

2. presné miesto výpredaja;

3. dobu, počas ktorej sa má výpredaj uskutočniť;

4. dôvody, z ktorých sa má výpredaj uskutočniť, ako je úmrtie majiteľa obchodu, ukončenie podnikania alebo ukončenie predaja určitého druhu tovaru, premiestnenie predajne, živelné pohromy a podobne;

…“

14 § 33c UWG stanovuje:

„(1) Okresný správny orgán pred rozhodnutím o žiadosti vyzve Landeskammer der gewerblichen Wirtschaft [krajinská živnostnícka komora] príslušnú podľa miesta výpredaja, aby mu v lehote dvoch týždňov doručila posudok.

(2) Okresný správny orgán rozhodne o žiadosti do jedného mesiaca od jej doručenia.

(3) Žiadosť o povolenie sa zamietne, keď neexistujú dôvody v zmysle § 33b bodu 4, alebo keď sa predaj nemá vyhlásiť na priebežné obdobie. Žiadosť o povolenie sa okrem toho zamietne aj vtedy, keď sa má predaj uskutočniť v dobe od začiatku predposledného týždňa pred Veľkou nocou do Turíc, od 15. novembra do Vianoc, alebo po dobu, ktorá má trvať dlhšie ako pol roka s výnimkou prípadov, keď ide o úmrtie živnostníka, živelné pohromy alebo iné podobné prípady hodné osobitného zreteľa. Ak sa podnikanie neuskutočňovalo počas minimálne celých troch rokov, uvedené povolenie možno udeliť len v prípade úmrtia živnostníka, živelnej pohromy alebo v podobných prípadoch hodných osobitného zreteľa.

…“

15 § 33d UWG stanovuje:

„(1) Každé vyhlásenie výpredaja musí obsahovať dôvody urýchleného predaja, dobu, počas ktorej sa má výpredaj uskutočniť, a všeobecné označenie výrobkov, ktoré majú byť predané. Tieto údaje musia zodpovedať rozhodnutiu o povolení výpredaja.

(2) Po skončení obdobia predaja uvedeného v rozhodnutí o povolení výpredaja je akékoľvek vyhlasovanie výpredaja zakázané.

(3) Počas obdobia predaja uvedeného v rozhodnutí o povolení výpredaja je povolený predaj výrobkov uvedených vo vyhlásení výpredaja len v množstve uvedenom v rozhodnutí o povolení výpredaja. Akékoľvek dodatočné zásobenie výrobkami daného druhu je zakázané.

…“

16 V zmysle § 34 ods. 3 UWG:

„Každého, kto poruší ustanovenia tejto časti, možno popri trestnom stíhaní zaviazať, aby sa zdržal konania a v prípade zavinenia ho možno zaviazať na náhradu škody. Tento nárok sa môže uplatniť len riadnou súdnou cestou. …“

**Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka**

17 G. Köck, obchodník so sídlom v Innsbrucku (Rakúsko), oznámil prostredníctvom novinového inzerátu „úplný výpredaj“ výrobkov vo svojej predajni a pre tento výpredaj robil reklamu aj na plagátoch na stojanoch pred uvedenou predajňou a na jej výkladoch. Popri výraze „úplný výpredaj“ použil aj formulácie „všetko sa musí predať“ a „až mínus 90 %“. Na vyhlásenie tohto výpredaja si G. Köck nevyžiadal povolenie okresného správneho orgánu (Bezirksverwaltungsbehörde).

18 Keďže Schutzverband gegen unlauteren Wettbewerb zastával názor, že oznámenie G. Köcka predstavovalo „vyhlásenie úplného výpredaja“ v zmysle vnútroštátnej právnej úpravy, čím porušovalo ustanovenie § 33a a nasl. UWG z dôvodu, že výpredaj sa uskutočnil bez predchádzajúceho správneho povolenia, podal na Landesgericht Innsbruck žalobu o zdržanie sa konania a uverejnenie rozsudku.

19 Po zamietnutí tejto žaloby podal Schutzverband gegen unlauteren Wettbewerb proti tomuto rozhodnutiu odvolanie na Oberlandesgericht Innsbruck. Tento odvolací súd vydal predbežné opatrenie, v ktorom návrhu odvolateľa vyhovel.

20 Proti uzneseniu Oberlandesgericht Innsbruck podal G. Köck opravný prostriedok „Revision“ („Revisionsrekurs“) na vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania.

21 Jednak ako vyplýva z rozhodnutia vnútroštátneho súdu, súdne konanie vo veci samej sa týka len otázky, či G. Köck disponuje príslušným povolením správneho orgánu. V rámci tohto konania bola kontrola nekalého charakteru obchodnej praktiky presunutá zo súdov na správne orgány bez toho, aby sa predpokladalo, že uvedené konanie je v zmysle článku 5 ods. 5 smernice nekalé „za každých okolností“.

22 Jednak vnútroštátny súd nevylučuje, že v súlade so smernicou môže byť súdny zákaz obchodnej praktiky považovaný za prípustný len v prípade, že samotné rozhodnutie správneho orgánu spĺňa požiadavky uvedenej smernice.

23 Keďže Oberster Gerichtshof zastával názor, že rozhodnutie vo veci samej závisí od výkladu ustanovení smernice, rozhodol konanie prerušiť a položil Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Odporuje článku 3 ods. 1 a článku 5 ods. 5 smernice…, alebo [jej] iným ustanoveniam… vnútroštátna právna úprava, na základe ktorej je vyhlásenie výpredaja bez povolenia príslušného správneho orgánu neprípustné, a preto sa musí v súdnom konaní zakázať bez toho, aby súd musel v konkrétnom prípade preveriť klamlivú, agresívnu alebo inak neprípustnú povahu tejto obchodnej praktiky?“

## O prejudiciálnej otázke

24 Svojou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má smernica vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá nariaďuje zdržať sa obchodnej praktiky jedine z dôvodu, že nebola vopred schválená príslušným správnym orgánom bez toho, aby uvedený orgán posúdil jej nekalý charakter.

25 Aby bolo možné odpovedať na túto otázku, je na úvod potrebné určiť, či obchodná praktika v podobe oznámenia o úplnom výpredaji upraveného v § 33a ods. 1 UWG predstavuje „obchodnú praktiku“ v zmysle článku 2 písm. d) smernice a z toho dôvodu podlieha požiadavkám upraveným v tejto smernici.

26 V tejto súvislosti treba uviesť, že článok 2 písm. d) smernice definuje pojem „obchodná praktika“ prostredníctvom mimoriadne širokej formulácie ako „konanie, opomenutie, spôsob správania alebo vyjadrenie, obchodná komunikácia vrátane reklamy a marketingu obchodníka, priamo spojené s podporou, predajom alebo dodávkou produktu spotrebiteľom“ (rozsudok z 9. novembra 2010, Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag, C-540/08, Zb. s. I-10909, bod 17).

27 Reklamné činnosti ako tie vo veci samej, ktoré sa týkajú predaja tovaru spotrebiteľom za priaznivých podmienok alebo za výhodné ceny, však jednoznačne patria do oblasti obchodnej stratégie hospodárskeho subjektu a priamo súvisia s podporou odbytu a predajom týchto tovarov. Z toho vyplýva, že predstavujú „obchodné praktiky“ v zmysle článku 2 písm. d) smernice, a preto patria do jej vecnej pôsobnosti.

28 Vzhľadom na uvedené je potrebné skúmať, či vnútroštátne ustanovenia, ako sú § 33b a § 34 ods. 3 UWG, môžu spadať do pôsobnosti smernice vzhľadom na ciele, ktoré upravujú.

29 V tejto súvislosti je potrebné uviesť, ako už rozhodol Súdny dvor, že smernica v súlade s odôvodnením 8 tejto smernice „priamo ochraňuje ekonomické záujmy spotrebiteľov pred nekalými obchodnými praktikami podnikateľov voči spotrebiteľom“ a zabezpečuje, ako to uvádza najmä článok 1 smernice, „vysokú úroveň ochrany spotrebiteľa aproximáciou zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov o nekalých obchodných praktikách poškodzujúcich ekonomické záujmy spotrebiteľov“ (uznesenie zo 4. októbra 2012, Pelckmans Turnhout, C-559/11, bod 19 a citovaná judikatúra).

30 Ako vyplýva z odôvodnenia 6 tejto smernice, z rozsahu jej pôsobnosti sú vylúčené iba vnútroštátne právne predpisy, ktoré sa týkajú nekalých obchodných praktík poškodzujúcich „výlučne“ ekonomické záujmy účastníkov hospodárskej súťaže alebo ktoré sa týkajú obchodných transakcií medzi obchodníkmi (rozsudok Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag, už citovaný, bod 21).

31 Vo veci samej, ako uvádza vnútroštátny súd, predstavuje „oznámenie o úplnom výpredaji“ podľa § 33a ods. 1 UWG, ustanovenia uplatniteľného v rámci sporu vo veci samej, „obchodnú praktiku“ v zmysle tejto smernice. Uvedený vnútroštátny súd pripúšťa, ako v bode 38 svojich návrhov uviedla generálna advokátka, že cieľom tohto ustanovenia je aj ochrana spotrebiteľov, nie výlučne len ochrana účastníkov hospodárskej súťaže a iných účastníkov trhu.

32 Navyše § 33b UWG stanovuje, že úplný výpredaj je prípustný len vtedy, ak bol predtým schválený správnym orgánom. Tento paragraf vymenúva tiež skutočnosti, ktoré musí spĺňať žiadosť o povolenie. V § 34 ods. 3 uvedeného zákona sa uvádza, že každé porušenie ustanovení § 33a až § 33d UWG môže viesť k žalobe o zdržaní sa konania a v prípade zavinenia k žalobe o náhradu škody.

33 Za týchto okolností je potrebné konštatovať, že vnútroštátne ustanovenia, akými sú § 33b a § 34 ods. 3 UWG v spojení s § 33a ods. 1 UWG, ktoré pod hrozbou sankcií zakazujú vopred nepovolenú obchodnú praktiku, prestavujú opatrenia určené na boj proti nekalým obchodným praktikám v prospech spotrebiteľov, a preto spadajú do pôsobnosti tejto smernice.

34 Z vyššie uvedeného vyplýva, že je potrebné preskúmať, či smernica nebráni vnútroštátnej právnej úprave, ako je tá vo veci samej.

35 Podľa ustálenej judikatúry jedine obchodné praktiky uvedené v prílohe I tejto smernice môžu byť podľa vnútroštátnej právnej úpravy považované za nekalé bez toho, aby boli jednotlivo posudzované podľa ustanovení článkov 5 až 9 tejto smernice. Z toho vyplýva, že praktika, ktorá sa v tejto prílohe nenachádza, môže byť označená za nekalú jedine po preskúmaní jej nekalého charakteru v súlade s požiadavkami stanovenými v uvedených článkoch 5 až 9 (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 14. januára 2010, Plus Warenhandelsgesellschaft, C-304/08, Zb. s. I-217, body 41 až 45, ako aj Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag, už citovaný, body 30 až 34).

36 Za obchodnú praktiku uvedenú v prílohe I smernice nemožno považovať obchodnú praktiku v podobe oznámenia o úplnom výpredaji upraveného v § 33a ods. 1 UWG, ktoré vydal obchodník bez predchádzajúceho povolenia príslušného správneho orgánu.

37 Spomedzi praktík nachádzajúcich sa v tejto prílohe a označených za nekalé za každých okolností je potrebné vybrať tie, ktoré by mohli byť potenciálne relevantné vo veci samej a na ktoré by sa účastníci konania mohli v konaní na Súdnom dvore odvolať.

38 V bode 4 tejto prílohy sa nachádza praktika, ktorá predstavuje „tvrdenie, že obchodník (vrátane jeho obchodných praktík) alebo produkt bol schválený, potvrdený alebo povolený orgánom verejnej moci alebo súkromným subjektom, pričom tomu tak nie je, alebo takéto tvrdenie bez toho, že by produkt spĺňal podmienky schválenia, potvrdenia alebo povolenia“.

39 Uvedený bod neupravuje všeobecný zákaz pre obchodné praktiky, ktoré neboli vopred povolené príslušným orgánom. Naopak tento bod upravuje špeciálne prípady, v ktorých, ako uviedla v bode 93 svojich návrhov generálna advokátka, uplatniteľná právna úprava stanovuje určité požiadavky, najmä pokiaľ ide o kvalitu obchodníka alebo jeho výrobkov, a v tejto súvislosti upravuje režim schválenia, potvrdenia alebo povolenia.

40 Takisto sa na oznámenie o úplnom výpredaji vyhlásené bez predchádzajúceho príslušného povolenia nemôže vzťahovať bod 7 prílohy I smernice a nemožno ho považovať za nepravdivé vyhlásenie, ktoré by v spotrebiteľoch vyvolávalo dojem, že dotknuté výrobky „sú k dispozícii za špecifických podmienok iba veľmi obmedzený čas, s cieľom vyvolať okamžité rozhodnutie a znemožniť spotrebiteľom, aby mali dostatočnú príležitosť alebo čas na kvalifikovanú voľbu“.

41 Na spor vo veci samej nie je možné uplatniť ani bod 15 tejto prílohy. Tento bod sa týka „tvrdeni[a] obchodníka, že sa chystá skončiť svoju činnosť alebo premiestniť svoju prevádzkareň, pričom tomu tak nie je“. V konaní vo veci samej však nejde o praktiku opísanú v uvedenom bode 15, ale o obchodnú praktiku uskutočnenú bez predchádzajúceho povolenia príslušného správneho orgánu.

42 Z vyššie uvedeného vyplýva, že oznámenie o úplnom výpredaji uvedené v § 33a ods. 1 UWG a uskutočnené obchodníkom bez predchádzajúceho povolenia v rozsahu, v akom nespadá do uvedenej prílohy, nemožno ako také označiť za každých okolností za nekalé.

43 Z týchto okolností je potrebné posúdiť, či vnútroštátna práva úprava uvedená v bode 33 tohto rozsudku nie je v rozpore so systémom zavedeným touto smernicou.

44 Ako v bodoch 44 až 55 svojich návrhov uviedla generálna advokátka, smernica ponecháva členským štátom diskrečnú právomoc pri výbere vnútroštátnych opatrení určených na boj s nekalými obchodnými praktikami v súlade s článkami 11 a 13 smernice najmä pod podmienkou, že tieto opatrenia budú vhodné a účinné a že takto upravené sankcie budú účinné, primerané a odradzujúce.

45 Keďže predbežná alebo preventívna ochrana zo strany členského štátu sa môže za určitých podmienok ukázať ako vhodnejšia alebo primeranejšia v porovnaní s dodatočnou kontrolou nariaďujúcou zdržať sa obchodnej praktiky, ktorá už prebieha alebo jej priebeh bezprostredne hrozí, môžu tieto vnútroštátne opatrenia pozostávať najmä z režimu, ktorý pod hrozbou sankcií vyžaduje predchádzajúce povolenie pre niektoré praktiky, ktorých charakter takúto kontrolu vzhľadom na boj proti nekalým obchodným praktikám vyžaduje.

46 Režim upravený v uvedených vnútroštátnych opatreniach preberajúcich smernicu nemôže mať za následok zákaz obchodnej praktiky z jediného dôvodu, že uvedená praktika nebola vopred povolená príslušným správnym orgánom bez toho, aby sa posúdil jej nekalý charakter.

47 Jednak smernica bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá vzhľadom na požiadavky uvedené v článkoch 5 až 9 tejto smernice vylučuje kontrolu obchodnej praktiky, ktorá nie je uvedená v prílohe I tejto smernice.

48 Jednak nie je so systémom zavedeným touto smernicou zlučiteľná vnútroštátna právna úprava, ktorá podriaďuje uvedenú obchodnú praktiku preskúmaniu jej nekalého charakteru až po zákaze, ktorý bol voči nej uložený za nedodržanie povinnosti získať predchádzajúce povolenie, čím táto praktika stráca pre obchodníka akýkoľvek ekonomický zmysel z dôvodu svojej povahy a najmä z hľadiska času.

49 Vnútroštátna právna úprava, ako tá uvedená v predchádzajúcom bode, však stanovuje všeobecný zákaz obchodných praktík uskutočnených v rámci osobitného režimu, pričom k posúdeniu ich prípadného nekalého charakteru v súlade s judikatúrou uvedenou v bode 35 tohto rozsudku a podľa požiadaviek stanovených v článkoch 5 až 9 smernice ani nedošlo.

50 Z vyššie uvedeného vyplýva, že smernica sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá nariaďuje zdržať sa obchodnej praktiky neuvedenej v prílohe I smernice jedine z dôvodu, že uvedená praktika nebola vopred schválená príslušným správnym orgánom bez toho, aby uvedený orgán posúdil nekalý charakter dotknutej praktiky podľa požiadaviek uvedených v článkoch 5 až 9 smernice.

## O trovách

51 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

**Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES z 11. mája 2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu, a ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 84/450/EHS, smernice Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 („smernica**

**o nekalých obchodných praktikách“), sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá nariaďuje zdržať sa obchodnej praktiky neuvedenej v prílohe I tejto smernice jedine z dôvodu, že uvedená praktika nebola vopred schválená príslušným správnym orgánom bez toho, aby uvedený orgán posúdil nekalý charakter dotknutej praktiky podľa požiadaviek uvedených v článkoch 5 až 9 tejto smernice.**

Podpisy